

[Aksel Larsen.]

Jeg haaber, at Løftet vil blive opfyldt, og jeg henstiller til den højtærede Justitsminister ikke at begaa den Fejl at fremsætte et saadant Lovforslag i Landstinget. Det er overhovedet en Uting at fremsætte Forslag af nogen Vigtighed i Landstinget, som Forholdene er nu, hvor man har sørget for, at det kommunistiske Parti ikke er repræsenteret derovre; for det kan medføre ubehagelige Konsekvenser, naar de færdigbehandlede Forslag kommer til Folketinget og man først ved Kommunisternes Hjælp opdager deres alvorlige Mangler, saaledes som Tilfældet var med Fremmedloven i sidste Samning.

Saa er der den højtærede Forsvarsminister. Han har tilegnet sig de Metoder, som Cicero og andre Sagførere, maaske med Held, anvendte i det gamle Rom; ja, det være naturligvis langt fra mig at sammenligne den højtærede Forsvarsminister med Cicero, jeg ønsker ikke at fornærme nogen af de to Herrer, men Forsvarsministeren vil forsvare General Gørtz, og det gør han paa den Maade, at han for det første roser General Gørtz for en hel Del Ting, som ikke har nogen Forbindelse med Sagen, og for det andet søger at tilsvine dem, der har anklaget General Gørtz, og derved svække Tilliden til deres Troværdighed. Og saa har han fundet paa noget ekstra. Ja, det er menneskeligt, men det er lidt beklageligt, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard plumpede i. Forsvarsministeren søgte at provokere det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard ved at sige til ham, at han var bare et Halehæng til Kommunisterne i denne Sag, det var dem, der havde givet ham Ideen, og han skulde altsaa følge dem. Nu er dette slet ikke Tilfældet. Enhver vidste, flere Dage før vi havde denne Debat, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard vilde fremkomme med dette Angreb; det vidste Offentligheden maaske ikke, at jeg vilde, men det havde jeg ogsaa truffet Beslutning om. Men jeg henstiller i hvert Fald til Forsvarsministeren at begribe, at naar jeg nu taler om denne Sag og saa det ærede Medlem efter Tingenes Orden taler efter mig om samme Sag, behøver det ikke at være nedsættende, hverken for det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard eller for mig.

Jeg vil minde om, at jeg sagde i mine Bemærkninger til Forsvarsministeren noget om Aanden fra oven. Han behøver slet ikke at skrue sig saa højt op som til at tale om Rigsretsanklage. Jeg sagde det, som er en evident Sandhed, at hvis Domstole og Politi mærker en bestemt Aand fra

oven, tilpasser de sig efter den. Dommerne burde maaske ikke gøre det, men der er mange Eksempler paa, at de gør det, og det er maaske Grunden til, at mangfoldige Afgørelser ved Domstolene efter Regerings-skiftet er faldet mildere ud end før Regerings-skiftet.

Før jeg gaar til Afsnittet om General Gørtz, er der nu Forholdet med Schjødt-Eriksen. Dér gik Ministeren slet ikke ind paa den Parallel, jeg drog. Jeg sagde: en Læge eller et andet almindeligt Menneske, der har været i Bovrupkartoteket, slipper ikke fri for at miste sin Stilling og Pension, selv om han aldrig saa mange Gange senere har været aktiv i Frihedsbevægelsen. Naar det er saadan for en Læge og en Portør, er det virkelig betænkeligt, at en Kaptajn i Generalstaben kan gaa fri med den Motivering, at han senere har udført et aktivt Arbejde i Frihedsbevægelsen. Det er saa meget mere betænkeligt, som man maa stille større Krav til Officererne; det er saa meget mere betænkeligt, som Arbejdet i Frihedsbevægelsen og Modstandsstyrkerne var Officerernes forbandede, simple disciplinære Pligt efter den 29. August. Men bortset fra det, selv om Tjenestemandsdømstolen frikender en Mand, har Ministeren aldeles ikke Pligt til at lade ham blive i sin Stilling; det har han hverken naar det drejer sig om en Skolekonsulent eller en Kaptajn. Og endelig er der det lille Forhold, at denne Kaptajn har afgivet Æresord paa, at han aldrig har haft Forbindelse med Nazipartiet. Jeg synes, det er graverende, og jeg synes ikke den danske Officersstand kan være tjent med, at man ved en ministeriel Afgørelse siger, at en Officers Æresord skal man ikke vurdere saa højt, det er ligegyldigt, om en Officer lyver over for sine foresatte i en saa alvorlig Sag.

Hvad General Gørtz angaar, kan vi komme ned paa Jorden ved at se paa, hvordan det faktisk er. Ministeren giver en Fremstilling her, nemlig om, at det var efter Ønske af Efterretningssektionen, at General Gørtz gik ind i Samtalerne med Frits Clausen. Generalen har imidlertid selv i Retten under Vidneansvar udtalt noget helt andet, nemlig, at det var, fordi Frits Clausen var Folketingsmand, og han havde som Embedsmand Pligt til at hjælpe en Folketingsmand, der ønskede det. Man maa vælge, hvilken af disse to Forklaringer der er den rigtige, men jeg kan ikke helt erklære mig tilfreds med den, jeg har faaet her af Forsvarsministeren, for man maa have at vide: Hvorfor afgav Generalen en urigtig Forklaring først, og hvorledes forholder det